Hans-Jörg Ronsdorf

क्रूससँग
हाम्रो के सम्बन्ध छ

सरल।
स्पष्ट।

येशूले किन मर्नुपऱ्यो?

येशूले किन मर्नुपऱ्यो?

क्रूससँग हाम्रो के सम्बन्ध छ

Hans-Jörg Ronsdorf

पहिलो संस्करण (जर्मन संस्करण), अक्टोबर 2026, Sulzberg
सर्वाधिकार सुरक्षित
आवरण डिजाइन: Christine Ronsdorf
बाइबलका वचनहरू स्वतन्त्र रूपमा अनुवाद गरिएका
अर्डर, प्रश्न र सम्पर्कका लागि: hj-ronsdorf@t-online.de

तर परमेश्वरले हामीप्रति आफ्नो प्रेम यसरी देखाउनुहुन्छ: हामी पापी छँदै ख्रीष्ट **हाम्रा निम्ति** मर्नुभयो।

रोमी 5:8

यो सानो पुस्तकले एउटै प्रश्नको खोजी गर्छ: दुई हजार वर्षअघि एक जना मानिसको मृत्युले आज मलाई किन मद्दत गर्नुपर्छ? यो ती पाठकहरूका लागि लेखिएको हो, जसको चर्च वा मण्डलीसँग खासै सम्बन्ध छैन। चरणबद्ध रूपमा, सरल शब्दमा।

विषयसूची

1 एउटा सरल प्रश्न 6
2 हामीमा के बिग्रिएको छ 8
3 परमेश्वर वास्तवमा कस्तो हुनुहुन्छ 10
4 किन रगत? 12
5 येशू आफैँले के भन्नुभयो 14
6 तीनवटा कठिन वाक्य 16
7 उहाँको मृत्युले हामीलाई कसरी बचाउँछ 19
8 इस्टर किन यसको अंश हो 22
9 शुभ सन्देश 24

1 एउटा सरल प्रश्न

दुई हजार वर्षअघि एक जना मानिसलाई मृत्युदण्ड दिइयो। सहरबाहिर, सहरका पर्खालबाहिर। काठको एउटा मुढामा, काठको क्रूसमा। हिंसा देख्ने बानी परेका कौतूहली दर्शकहरूका अगाडि। त्यतिबेला धेरै जना यसरी नै मरे। रोमीहरूले हजारौंलाई मारे, धेरैलाई क्रूसमा टाँगे। अर्थहीन मृत्युहरू।

यही एक जना मानिसबारे ख्रीष्टियनहरू आज पनि एउटा अनौठो वाक्य भन्छन्। उहाँ हाम्रा निम्ति मर्नुभयो रे। यसको अर्थ के हो: हाम्रा निम्ति? यो एउटा मृत्युमा के फरक हुनुपर्ने?

अरूका निम्ति मर्ने मानिसहरू पहिले पनि थिए र अहिले पनि छन्। जब अरूलाई मृत्युबाट बचाउने उपाय यही मात्र हुन्छ। अरूका निम्ति आफैँलाई अर्पण गर्नुभन्दा ठूलो काम कसैले गर्न सक्दैन। ताकि तिनीहरू बाँच्न सकून्।

पहिले, खोप आउनुअघि, बालबालिका भ्यागुते रोग (डिप्थेरिया) ले निसासिएर मर्थे। तिनीहरूको घाँटीमा बाक्लो झिल्ली बढेर घाँटी बन्द हुन्थ्यो। कहिलेकाहीँ एउटै कुराले मात्र मद्दत गर्थ्यो। डाक्टरले एउटा सानो नली घुसाएर आफ्नै मुखले त्यो झिल्ली चुसेर निकाल्थे। बच्चाले फेरि सास फेर्न पाउँथ्यो। तर अब रोग डाक्टरभित्र पसिसकेको हुन्थ्यो। कतिपय डाक्टर यसैबाट मरे।

डाक्टरले मद्दत मात्र गरेनन्। जुन कुराले बच्चालाई मारिरहेको थियो, त्यसलाई उनले आफूभित्र लिए। रोग बच्चाबाट निस्केर डाक्टरभित्र पस्यो।

ठीक यहींबाट प्रश्न सुरु हुन्छ। यदि येशू हाम्रा निम्ति मर्नुभयो भने: उहाँले हामीलाई केबाट बचाउनुभयो त? यो चित्रलाई हामीमा लागू गर्ने हो भने रोग के थियो र कहाँ थियो?

धेरैजसो मानिसहरूलाई कुनै रोग महसुस नै हुँदैन। उनीहरू बाँच्छन्, काम गर्छन्, प्रेम गर्छन्, आफ्नो सक्दो गर्छन्। रोग? कहाँ? र रोग छ नै भने पनि, दुई हजार वर्षअघि एक जना मानिसको मृत्युले त्यसलाई किन निको पार्ने? एक जना मानिस यरूशलेममा मरे। म यहाँ बाँचिरहेको छु।

उहाँको क्रूससँग मेरो के सम्बन्ध छ? यो भोलो प्रश्न होइन। ख्रीष्टियन धर्मलाई सोध्न सकिने सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण प्रश्न यही हो। यो सानो पुस्तकमा म यही एउटा प्रश्नको उत्तर दिने प्रयास गर्नेबाहेक अरू केही गर्न चाहन्नँ। चरणबद्ध रूपमा। पहिले: हामी केले पीडित छौं? त्यसपछि: त्यो हामीबाट हटाउने को हुनुहुन्छ? त्यसपछि: उहाँलाई के हुन्छ? र अन्त्यमा: त्यो ममा कसरी आइपुग्छ?

पहिलो ख्रीष्टियनहरूमध्ये एक जनाले यो वाक्य अझ स्पष्ट रूपमा भनेका छन्। उनले लेखे, येशूले हाम्रो दोष आफ्नै शरीरमा त्यहाँ काठमा, क्रूसमा बोक्नुभयो। र उहाँका घाउहरूद्वारा हामी चङ्गा भयौं।[1]

---

1. 1 पत्रुस 2:24

यो वाक्यबाट तीनवटा शब्द सम्झिराख्नुहोस्:

बोक्नुभयो। शरीर। चङ्गाइ।

यी शब्दहरूले हामीलाई केही समय व्यस्त राख्नेछन्।

2 हामीमा के बिग्रिएको छ

म परमेश्वरबाट सुरु गर्दिनँ।

कुरा हाम्रो हो।

हामीलाई कसले जन्मायो र हामी कहाँ जन्मियौं, त्यो हामीमध्ये कसैले रोज्न पाएन। जीवनले हामीलाई कस्तो परिस्थितिमा फ्याँक्यो, त्यो हाम्रो निर्णय थिएन। आज हामी जहाँ उभिएका छौं, त्यो पनि प्रायः हामीले तय गरेका होइनौं।

अब कुरा अध्याय 1 को बच्चाको जस्तो शारीरिक रोगको होइन। कुरा एउटा छुन नसकिने रोग र त्यो कसरी महसुस हुन्छ भन्ने हो: रित्तोपन, अर्थहीनता, दोषको भावना, टुटेपन, निरुपायता, बन्धन, आशाहीनता। यीमध्ये कुनै कुरा कसैले महसुस गर्न चाहँदैन। जो इमानदारीसाथ एकछिन रोकिन्छ, उसले यस्ता र यस्तै भावनाहरू चिन्न सक्छ।

प्रायः यी कुनै शान्त क्षणमा आउँछन्। राति, जब तपाईलाई निद्रा लाग्दैन। कुनै चिहानमा। वा जब कुनै मानिस तपाईसँग बोल्न छोड्छ। तब त्यहाँ केही यस्तो हुन्छ, जसलाई तपाई पन्छाउन सक्नुहुन्न।

हरेक मानिससँग केही यस्तो हुन्छ, जुन ऊ अब सच्याउन सक्दैन। मुखबाट निस्किसकेको एउटा शब्द। ढ्याम्म बन्द गरिएको एउटा ढोका। तपाईंले मेलमिलाप गर्नुअघि नै मरिसकेको एउटा मानिस। एउटा छल, जुन कसैले थाहा पाएन, तर तपाई आफैं कहिल्यै बिर्सनुहुन्न।

तपाई धेरै कुरा गर्न सक्नुहुन्छ। तपाई गल्ती स्वीकार्न सक्नुहुन्छ। माफी माग्न सक्नुहुन्छ। जहाँ सम्भव छ, हानिको क्षतिपूर्ति गर्न सक्नुहुन्छ। फेरि कहिल्यै नगर्ने अठोट गर्न सक्नुहुन्छ।

गल्तीको बोध धेरै ढिलो आउँछ। माफी अर्को मानिससम्म पुग्दैन। हानिको क्षतिपूर्ति हुन सक्दैन, किनकि त्यसका लागि कुनै पैसा छैन। वा त्यो सम्भवै छैन। अनि अठोट अर्को पटकसम्म मात्र टिक्छ।

अनि सबै कुरा सफल भए पनि केही बाँकी रहन्छ। घटना घटिसकेको छ। त्यो संसारमा उभिएको छ। कुनै क्षतिपूर्तिले त्यसलाई नभएको जस्तो बनाउँदैन।

यहाँसम्म हामीले हामी मानिसहरूलाई मात्र हेर्‍यौं। यदि परमेश्वर हाम्रा सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भने के? संसार हामीले सृष्टि गरेका होइनौं। प्रकृतिका नियमहरू पनि होइन। दोषसँग कसरी व्यवहार गर्ने वा त्यसबाट वास्तवमै कसरी छुटकारा पाउने भन्ने नियम वा सर्तहरू पनि हामीले बनाएका होइनौं। हामी जन्मेको संसार परमेश्वरको संसार हो। हामीलाई जस्तो लागे पनि: नियमहरू हामी तय गर्दैनौं।

माथि मैले भनेका सबै कुरालाई हामी एउटा प्राणघातक रोगसँग तुलना गर्न सक्छौं। बाइबलमा यसका लागि एउटा छोटो शब्द छ: पाप।

पाप शब्द घिसिएर पुरानो भइसकेको छ। धेरैले यसमा नैतिक उपदेश र ठड्याइएको औंला मात्र सुन्छन्। तर यसको अर्थ जीवनसँग धेरै नजिकको कुरा हो। बाइबलले प्रयोग गर्ने शब्दको शाब्दिक अर्थ हो: निशाना चुक्नु। निशानाबाट टाढा जाने वाणजस्तै।

त्यसैले पापको अर्थ हो: म जस्तो हुनुपर्ने हो, त्यस्तो छैन। र जे हुनु हुँदैनथ्यो, त्यो मैले गरेँ। दुवै सँगै जान्छन्। यसले कामहरूलाई जनाउँछ। ती गन्न सकिन्छन्। र यसले हाम्रो स्वभावको त्यो भागलाई जनाउँछ, जहाँबाट यी कामहरू आउँछन्। त्यो गन्न सकिँदैन। तर हरेकलाई त्यो थाहा छ। तपाईं केही गर्ने अठोट गर्नुहुन्छ, अनि अर्कै गर्नुहुन्छ। मानौं कुनै शक्तिले हामीलाई धकेलिरहेको छ। भित्रबाट र बाहिरबाट पनि।

अब एउटा यस्तो वाक्य आउँछ, जुन सुन्न गाह्रो छ। यो सबैमा लागू हुन्छ। ममा पनि।

बाइबलले यसरी भन्छ: सबैले पाप गरेका छन्, र तिनीहरू परमेश्वरको महिमाअनुरूप छैनन्।[2] यसको अर्थ: परमेश्वरले मानिसलाई सुरुमा जे हुन बनाउनुभएको थियो, त्यो कोही पनि छैन, न त कोही बन्छ।

म कसैलाई दोष लगाउँदिनँ, कसैमाथि अभियोग लगाउँदिनँ। अन्त्यमा हरेक मानिस आफैंसँग आमनेसामने हुन्छ। आफैंबाट भाग्ने काम कुनै दिन टुङ्गिन्छ। बरु एकछिन रोकिएर इमानदार हुनु राम्रो: के बन्धन, रित्तोपन, अर्थहीनता, दोष, एक्लोपन, टुटेपन, हिंसा, गल्ती छन्? यी ज्वरोजस्तै हुन्। तर ज्वरो आफैं रोग होइन। यसले रोग छ, केही बिग्रिएको छ भनेर देखाउँछ।

यसको पछाडि रोग लुकेको छ। यो चर्को छैन। यो चुपचाप काम गर्छ। र यस्तो कुनै तह छैन, जहाँ पुगेर तपाईं यसबाट उम्कन सक्नुहुन्छ। किनकि दोष अरूमा वा मबाहिर मात्र छैन। यो ममा बसेको छ। मेरो जीवनमा, मेरो इतिहासमा, म जे हुँ त्यसमा।

एक जना दार्शनिकले हाम्रो विवेकलाई एक पटक अदालत भनेका थिए। त्यसमा तीनवटा आवाज हुन्छन्: एक जना अभियोक्ता, एक जना बचाउ गर्ने वकिल र एक जना न्यायाधीश। तीनै जना हामीभित्र बोल्छन्। अभियोक्ताले हामीले के-के गर्‍यौं भनेर गन्छ। वकिलले बहाना खोज्छ। अनि न्यायाधीशले फैसला सुनाउँछ, जसबाट हामी पन्छिन सक्दैनौं। यो अदालतबारे कसैले हामीलाई बुझाउनुपर्दैन। हामी यसलाई आफूसँगै बोकेर हिँड्छौं।

त्यसैले केवल एउटा शब्द पर्याप्त हुँदैन। कसैले मलाई “जे भयो भयो” भन्छ भने, त्यो दयालु कुरा हो। तर त्यसले मलाई अर्कै मानिस बनाउँदैन। अनि भएको कुरालाई नभएको जस्तो बनाउँदैन। कुनै डाक्टरले “त्यति गम्भीर छैन” भनेर बच्चालाई निको पार्दैनन्।

त्यसैले हामीलाई दुईवटा कुरा चाहिन्छ। हामीलाई क्षमा गरियोस्। र हामीभित्र जे बसेको छ, त्यो बाहिर निस्कियोस् र त्यसको अन्त्य होस्। एउटा अर्कोविना काम लाग्दैन।

---

2. रोमी 3:23

3 परमेश्वर वास्तवमा कस्तो हुनुहुन्छ

यो अवस्थाबाट हामी परमेश्वरविना निस्कन सक्दैनौं। परमेश्वरविना हाम्रो अस्तित्वको कल्पना गर्न सकिँदैन। हामी यो विश्वास गरौं वा नगरौं।

सुरुमै एउटा गलतफहमी।

लगभग हरेकको दिमागमा परमेश्वरको एउटा चित्र हुन्छ। विश्वास नगर्नेको पनि। प्रायः यो एक जना कडा पहरेदारको चित्र हुन्छ। जसले सबै देख्छ र केही बिर्सँदैन। कतिपयले बाल्यकालमै यस्तै सिके: प्यारा परमेश्वरले सबै देख्नुहुन्छ। त्यो सान्त्वनाजस्तो सुनिँदैनथ्यो। त्यो “होसियार बस” भनेजस्तो सुनिन्थ्यो।

यो कुरा येशूको क्रूसमा लागू गर्दा यस्तो सुनिन्छ: परमेश्वर दण्ड चाहनुहुन्छ। येशू बीचमा हाम फाल्नुभयो, ताकि दण्ड हामीलाई होइन, उहाँलाई परोस्। पुत्रले रिसाउनुभएका पितालाई शान्त पार्नुभयो।

धेरैले यसरी नै सुनेका छन्, चर्चहरूमा पनि। कतिपय यही कारणले छाडेर गए। रगत नदेखेसम्म दयालु नहुने परमेश्वरलाई कसले भरोसा गर्न चाहन्छ र?

यसमा केही कुरा सत्य छ। हामी के गर्छौं, परमेश्वर देख्नुहुन्छ। र उहाँ कुनै कुरा त्यसै पुछिदिनुहुन्न। तर बाँकी कुरा सही छैन। यो चित्रबाट सुरु गर्ने मानिसले अन्त्यमा सबै कुरा गलत बुझ्छ। यो चित्र विकृत चित्र हो। कम्तीमा अधुरो।

यदि परमेश्वर एकदमै फरक हुनुहुन्छ भने के? बाइबलमा पहिलो कदम कसले चाल्छ, हेरौं। कहिल्यै मानिसले होइन। सधैँ परमेश्वरले। आदम लुकेपछि उहाँ बगैंचामा उनलाई खोज्नुहुन्छ। उहाँ अब्राहामलाई बोलाउनुहुन्छ। आफ्ना जनतालाई एउटा पनि आज्ञा दिनुअघि नै उहाँ उनीहरूलाई मिश्रको दासत्वबाट निकाल्नुहुन्छ। र अन्त्यमा उहाँ आफ्ना पुत्रलाई पठाउनुहुन्छ।

बाइबलको एउटा सबैभन्दा चिनिएको वाक्यले यसरी भन्छ: परमेश्वरले संसारलाई यति प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्ना पुत्र दिनुभयो।[3]

पुत्रले पिताबाट प्रेम जबरजस्ती निकाल्नुभएको होइन। पिताले प्रेम गर्नुहुन्थ्यो, त्यसैले उहाँले पुत्रलाई दिनुभयो। ठीक जसरी अध्याय 1 का डाक्टर मद्दत गर्न चाहन्थे, त्यसैले आए। कसैले फकाएकाले होइन।

त्यसो भए हामीले अरूलाई, र यसरी उहाँलाई गरेको अन्यायसँग परमेश्वर कसरी व्यवहार गर्नुहुन्छ? फेरि हामीबाटै सुरु गरौं। कल्पना गर्नुहोस्, कसैले तपाईंलाई चोट पुऱ्यायो। गहिरो चोट। तपाईंसँग दुईवटा विकल्प छन्। तपाईं बदला लिन सक्नुहुन्छ। वा क्षमा गर्न सक्नुहुन्छ।

---

3. यूहन्ना 3:16

क्षमा गर्नुको अर्थ के हो? यसको अर्थ चोट हराएर गयो भन्ने होइन। यसको अर्थ हो, तपाईं हानि अर्कोलाई फर्काउनुको सट्टा आफैँ बोक्नुहुन्छ। क्षमा गर्नेले मोल तिर्छ। सधैँ। यही क्षमाको मोल हो। अनि यो मोल दोषीले होइन, क्षमा गर्नेले तिर्छ।

यो मानिसहरूबीचको अनुभव हो। अनि परमेश्वरसँग? पुरानो करारमा, अर्थात् बाइबलको पहिलो भागमा, उहाँ आफ्ना जनतालाई भन्नुहुन्छ:

> तिमीले आफ्ना पापहरूले मलाई कष्ट दियौ। म, म नै हुँ, जसले आफ्नै खातिर तिम्रा अपराधहरू मेटाउँछु।[4]

दुवै कुरा सँगसँगै छन्। पापले परमेश्वरलाई कष्ट दिन्छ। उहाँ त्यसलाई बोक्नुहुन्छ। अनि उहाँ त्यसलाई मेटाउनुहुन्छ। हामी त्यसको योग्य भएकाले होइन। बरु उहाँ त्यस्तै हुनुहुन्छ, त्यसैले। गल्तीको ताकमा बस्ने न्यायाधीश होइन। बरु उहाँ, जसले हामीले उहाँमाथि भारी लादेका छौं भनेर हामीले थाहा पाउनुभन्दा धेरै अघिदेखि नै त्यो भारी बोकिरहनुभएको छ।

तर यो आधा कुरा मात्र हो। परमेश्वर केही भएकै छैन जस्तो गर्नुहुन्न। सबै कुरालाई बेवास्ता गर्ने परमेश्वर असल परमेश्वर हुनुहुने थिएन। उहाँ उदासीन हुनुहुने थियो। कुनै बच्चामाथि अन्याय हुँदा कसैले त्यसलाई गम्भीरतापूर्वक लियोस् भन्ने हामी अपेक्षा गर्छौं। परमेश्वरले यसलाई गम्भीरतापूर्वक लिनुहुन्छ। सबै कुरा। मैले गरेको अन्यायलाई पनि, ममाथि भएको अन्यायजत्तिकै गम्भीरतापूर्वक।

कुरा यो हो कि पापलाई बोक्दा र सहँदा परमेश्वर न्यायी, निष्पक्ष र सुसंगत हुनुहुन्छ कि हुनुहुन्न। के उहाँले सबै कुरा – बितेको, वर्तमान र भविष्यको – लाई न्यायपूर्ण स्थितिमा ल्याउनुहुनेछ? यसले सबैलाई र हरेकलाई छुनेछ। के हाम्रो असफलताले – हाम्रो पापले – गरेको हानि कहिल्यै सच्याउन सकिन्छ? यो एउटा अकल्पनीय कुरा हो, जुन सायद एउटा अकल्पनीय चमत्कारद्वारा मात्र हुन सक्छ।[5]

यी सबै कुराले हामीलाई क्रूससम्म पुऱ्याउँछन्। कडा मात्र हुने परमेश्वरलाई क्रूस चाहिँदैनथ्यो। उहाँ सीधै दण्ड दिन र बदला लिन सक्नुहुन्थ्यो। नरम मात्र हुने परमेश्वरलाई पनि क्रूस चाहिँदैनथ्यो। उहाँ आँखा चिम्लन सक्नुहुन्थ्यो। त्यो पनि उत्तिकै दुःखद हुने थियो। तर परमेश्वर दुवै हुनुहुन्छ। उहाँ दोषलाई गम्भीरतापूर्वक लिनुहुन्छ। र उहाँ दोषीलाई पूर्ण रूपमा प्रेम गर्नुहुन्छ। यस्ता परमेश्वरले यस्तो बाटो रोज्नुहुन्छ, जसमा दुवै कुरा सत्य रहन्छन्। यसमा उहाँ दुविधामा पर्नुहुन्न। उहाँ प्रेम हुनुहुन्छ, र उहाँ जे गर्नुहुन्छ, त्यो प्रेम हो। यो यस्तो प्रेम हो, जो न्यायी र पवित्र छ।

क्रूस नै त्यो बाटो हो। अनि यो उहाँको बाटो हो। हाम्रो होइन।

---

4. यशैया 43:24-25
5. रोमी 3:25-26

4 किन रगत?

क्रूस रगताम्मे घटना थियो। अनि हामी रगतलाई पन्छाएर जान सक्दैनौं। चाहे त्यो अनौठो सुनियोस्। कम्तीमा हाम्रो भेगमा।

दैनिक जीवनमा हामी रगत विरलै देख्छौं। चोट लाग्दा। डाक्टरकहाँ, जब उनी रगत निकाल्छन्। वा रक्तदान गर्दा। त्यहाँ हामी यस्तो कुरा सिक्छौं, जुन अरू बेला सजिलै बिर्सन्छौं: रगतले जीवन बचाउन सक्छ। एक जनाको रगतले अर्कोलाई जीवित राख्छ।

पहिलो पटक आराधनामा जाने मानिसले सायद येशूको रगतबारे एउटा गीत सुन्छ। र अचम्म मान्छ। वा घिन मान्छ। ख्रीष्टियन धर्म किन रगतविना चल्न सक्दैन? क्षमाको एउटा शब्द किन पर्याप्त हुँदैन?

फेरि हामीबाटै सुरु गरौं। एउटा सानो केटाले मार्कर कलमले आफ्नी आमाको सेतो टेबलक्लथमा कोर्छ। आमा भित्र आउँछिन् र देख्छिन्। अनि उनी उसलाई क्षमा गर्छिन्। तुरुन्तै, कुनै गाली बिना। तर कपडा त रङ्गीन नै रहन्छ। क्षमाले त्यसलाई सफा बनाउँदैन। कसैले त्यसलाई धुनुपर्छ। अनि धुने व्यक्ति केटो होइन।

क्षमा र शुद्धीकरणबीचको भिन्नता यही हो। क्षमाले भन्छ: म यसलाई तिम्रो विरुद्ध गन्दिनँ। शुद्धीकरणले भन्छ: यो हट्यो। हामीलाई दुवै चाहिन्छ। अध्याय 2 मा हामीले देख्यौं कि पाप हामीभित्र रोगजस्तै बसेको छ। त्यसैले हामीलाई “जे भयो भयो” भन्ने कोही मात्र चाहिँदैन। हामीलाई निको पार्ने कोही चाहिन्छ।

अनि परमेश्वरसँग? उहाँले येशूभन्दा धेरै अघि नै आफ्ना जनता इस्राएललाई यो कुरा सिकाउनुभयो। हाम्रा लागि अनौठो लाग्ने एउटा भाषामा। त्यतिबेला सबैले त्यो बुझ्थे। त्यो बलिदानको भाषा हो।

दोष लागेको एक जना इस्राएलीले एउटा पशुलाई पवित्रस्थानमा, अर्थात् परमेश्वर बास गर्नुहुने ठाउँमा ल्याउँथ्यो। उसले पशुको टाउकोमा हात राख्थ्यो। यसको अर्थ थियो: अब यो पशुले मलाई जनाउँछ। त्यसपछि त्यसलाई काटिन्थ्यो। पूजाहारीले रगत लिएर वेदीमा लैजान्थ्यो। रगत नै मुख्य कुरा थियो। मार्नु होइन। रगत।

किन? किनकि बाइबलमा रगतले जीवनलाई जनाउँछ। मोशाको व्यवस्थामा परमेश्वर भन्नुहुन्छ:

> जीवन रगतमा हुन्छ, र मैले त्यसलाई वेदीमा तिमीहरूलाई दिएको छु, ताकि त्यसले तिमीहरूलाई ढाकोस्।[6]

यो वाक्यमा धेरै कुरा लुकेको छ। परमेश्वर रगत दिनुहुन्छ। साहुले आफ्नो पैसा असुलेझैं उहाँ यसको माग गर्नुहुन्न। डाक्टरले औषधि दिएझैं उहाँ यो दिनुहुन्छ। अनि रगतले जे गर्छ, त्यसलाई भनिन्छ: ढाक्नु। यसले

6. लेवी 17:11

दोषलाई ढाक्छ। र सँगसँगै त्यसलाई हटाउँछ पनि।

यो अनौठो भाषाले के भन्छ? तीनवटा कुरा:

दोष गम्भीर छ।

यसका लागि एउटा जीवन लाग्छ।

अनि त्यो जीवन परमेश्वर दिनुहुन्छ।

तर पशुहरू एउटा चित्र मात्र थिए। भेडालाई थाहा हुँदैन कि त्यो केका लागि मर्दै छ। त्यसले केही पनि आफूमाथि लिन सक्दैन, किनकि त्यसले केही बुझ्दैन। बाइबल आफैँ भन्छ कि पशुहरूको रगतले दोष हटाउन सक्दैन।[7] यो एक किसिमको पाठ थियो। यसद्वारा परमेश्वरले एक दिन वास्तवमै के गर्नुहुनेछ भनेर घोषणा गर्नुभयो।

अनि त्यसपछि उहाँले त्यो गर्नुभयो। पशुद्वारा होइन। एक जना मानिसद्वारा, जसलाई आफूले के गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने थाहा थियो। जसले यो चाहनुभयो। उहाँ, जो परमेश्वरका आफ्नै पुत्र हुनुहुन्थ्यो। यहाँ परमेश्वरले अर्काको रगत लिनुभएन। उहाँले आफ्नै रगत दिनुभयो।

त्यसैले रगत। परमेश्वर रगत हेर्न चाहनुहुन्छ भनेर होइन। बरु दोषका लागि एउटा जीवन लाग्छ, त्यसैले। अनि त्यो जीवन आफ्नै होस् भनेर परमेश्वरले निर्णय गर्नुभयो, त्यसैले। यो काममा पिता र पुत्र पूर्ण रूपमा एक हुनुहुन्छ।

7. हिब्रू 10:4

5 येशू आफैँले के भन्नुभयो

अनि येशू आफैँ? उहाँमाथि के आइपर्दै छ भनेर उहाँलाई थाहा थियो?

कुनै मानिस अकालमै मर्दा पछाडि रहनेहरू प्रायः सोध्छन्: के उसलाई पहिल्यै आभास थियो? के उसले यस्तो केही भनेको थियो, जुन हामी अहिले मात्र बुझ्दै छौं? कहिलेकाहीँ कुनै चिठी भेटिन्छ। वा त्यतिबेला वास्ता नगरिएको कुनै वाक्य सम्झना हुन्छ।

येशूको सम्बन्धमा अर्कै शङ्का उठ्न सक्छ: उहाँको मृत्युलाई अर्थ पछि मात्र दिइयो रे। एक जना प्रचारक सीमा नाघेर गए। शक्तिशालीहरूले उनलाई बाटोबाट हटाए। अनि उनका साथीहरूले पछि त्यो अर्थहीन मृत्युमा अर्थ खोजे। यस्तो हुन्छ। शोकमा परेका मानिसहरू यस्तो गर्छन्।

विवरणहरूले भने अर्कै कुरा भन्छन्। मृत्यु आउनुअघि नै येशूले आफ्नो मृत्युबारे कुरा गर्नुभयो। धेरै पटक। अनि उहाँ आफैँले त्यसलाई ठीक छुटकारा दिने अर्थ दिनुभयो।

तीन पटक उहाँले आफ्ना साथीहरूलाई भन्नुभयो कि उहाँ यरूशलेम जानुहुनेछ र त्यहाँ उहाँले मर्नुपर्नेछ। मर्नुपर्नेछ। उनीहरू यो सुन्न चाहँदैनथे। उनीहरूमध्ये एक जना, पत्रुसले उहाँको कडा विरोध गरे। येशू आफ्नो कुरामा अडिग रहनुभयो।

एक पटक उहाँले आफूलाई डाक्टर भन्नुभयो। घृणा गरिने कर उठाउनेहरू र बदनाम भएका अरू मानिसहरूसँग उहाँ खाना खान बस्नुभएकोमा उहाँलाई दोष लगाइयो। उहाँले जवाफ दिनुभयो:

> निरोगीहरूलाई होइन, बिरामीहरूलाई डाक्टर चाहिन्छ।[8]

उहाँ कोकहाँ आउनुभएको थियो, उहाँलाई थाहा थियो। अनि किन आउनुभएको थियो, त्यो पनि उहाँले भन्नुभयो:

> मानिसका पुत्र सेवा गराउन होइन, बरु सेवा गर्न र धेरैका निम्ति आफ्नो जीवन छुटकाराको मोलको रूपमा दिन आएका हुन्।[9]

मानिसका पुत्र – येशूले आफूलाई यही भन्नुहुन्थ्यो। छुटकाराको मोल भनेको त्यो पैसा हो, जसले कुनै बन्दीलाई किनेर छुटाउँछ। कैदबाट, दासत्वबाट। ऋणले थिचिएको जीवनबाट। येशू भन्नुहुन्छ: मेरो जीवन नै मोल हो। अनि तिमीहरू ती हौ, जो स्वतन्त्र हुन्छौ।

अन्तिम साँझ उहाँले आफ्ना साथीहरूसँग निस्तार-चाडको भोज खानुभयो। यो चाडमा इस्राएलले आज पनि मिश्रबाट पाएको छुटकारालाई सम्झन्छ। उहाँले रोटी लिनुभयो, भाँच्नुभयो र भन्नुभयो: यो मेरो शरीर

8. मर्कूस 2:17
9. मर्कूस 10:45

हो, तिमीहरूका निम्ति। उहाँले दाखमद्यको कचौरा लिनुभयो र भन्नुभयो: यो मेरो रगत हो, पापको क्षमाका निम्ति धेरैका लागि बगाइएको।[10]

उनीहरूले यो बुझेनन्। पछि मात्र बुझे। तर घटना हुनुअघि नै उहाँले यो भन्नुभयो। उहाँलाई थाहा थियो कि उहाँ मर्नुहुनेछ। कसका निम्ति, त्यो पनि उहाँलाई थाहा थियो। अनि किन, त्यो पनि थाहा थियो।

त्यसपछि जैतून डाँडाको फेदमा, गेतसमनी बगैंचामा त्यो रात आयो। त्यहाँ हामी देख्छौं कि यसको लागि उहाँले के मोल चुकाउनुपर्‍यो। उहाँले आफ्ना तीन जना साथीलाई साथमा लिनुभयो। उहाँले उनीहरूलाई भन्नुभयो कि उहाँ मृत्युसम्मकै शोकमा हुनुहुन्छ। त्यसपछि उहाँ भुइँमा घोप्टो पर्नुभयो र प्रार्थना गर्नुभयो:

हे पिता, तपाईंका लागि सबै कुरा सम्भव छ। यो कचौरा मबाट हटाइदिनुहोस्। तैपनि म जे चाहन्छु त्यो होइन, तपाईं जे चाहनुहुन्छ त्यही होस्।[11]

कचौरा एउटा पुरानो चित्र हो। इस्राएलका अगमवक्ताहरूका लेखहरूमा कचौरा त्यो हो, जुन परमेश्वरले कुनै मानिसलाई पिउन दिनुहुन्छ। उसको भाग। उसको भाग्य। कहिलेकाहीँ त्यो आशिष् हुन्छ। कहिलेकाहीँ त्यो मानिसको भागमा पर्न सक्ने सबैभन्दा भारी कुरा हुन्छ। येशूले आफ्नो कचौरामा के छ भनेर देख्नुभयो। त्यो उहाँबाट टरोस् भनेर उहाँले बिन्ती गर्नुभयो। अनि त्यसपछि उहाँले त्यो पिउनुभयो।

त्यसैले उहाँ ठेस खाएर आफ्नो मृत्युमा पुग्नुभएको होइन। के आउँदै छ, उहाँले देख्नुभयो। बचाइयोस् भनेर उहाँले बिन्ती गर्नुभयो। अनि तैपनि उहाँ जानुभयो। यस कुरामा हामी अध्याय 7 मा फर्कनेछौं।

क्रूसमा, मृत्युको केही अघि, उहाँले अझै एउटा वचन भन्नुभयो। ग्रीकमा यो एउटै शब्द हो। नेपाली बाइबलमा पनि यो छोटो छ: पूरा भयो।[12] यसको अर्थ यो होइन: सकियो। बरु: काम पूरा भयो। जिम्मेवारी पूरा भयो।

10. लूका 22:19; मत्ती 26:28
11. मर्कूस 14:34-36
12. यूहन्ना 19:30

6 तीनवटा कठिन वाक्य

अब कुरा कठिन हुन्छ।

तीनवटा वाक्य, जुन तपाईले बिस्तारै पढ्नुपर्छ।

तपाईलाई दुई पटक पढ्नुपर्ने वाक्यहरू थाहा छन्। डाक्टरको जाँच-रिपोर्ट। सरकारी कार्यालयको चिठी। तपाई तिनलाई पढ्नुहुन्छ, पन्छाउनुहुन्छ र फेरि एक पटक पढ्नुहुन्छ। किनकि तिनमा धेरै कुरा निर्भर हुन्छ।

येशूको मृत्युबारे पनि यस्ता वाक्यहरू छन्। पहिलो ख्रीष्टियनहरूले यसलाई थोरै वाक्यमा सारांश गरे। तीमध्ये तीनवटा विशेष गरी कठिन छन्। कठिन, किनकि तिनले धेरै कुरा बोक्छन्। अनि कठिन, किनकि तिनलाई सजिलै गलत बुझिन्छ।

पहिलो वाक्य: ख्रीष्ट धर्मशास्त्रअनुसार हाम्रा पापहरूका निम्ति मर्नुभयो।[13]

क्रूसबारे हामीसँग भएको यो सबैभन्दा पुरानो वाक्य हो। पावलले यो वाक्य लगभग सन् 55 मा कोरिन्थका ख्रीष्टियनहरूलाई लेख्छन्। अनि उनी थप्छन् कि उनले आफैँ यो वाक्य उनीभन्दा पहिले ख्रीष्टियन भएकाहरूबाट ग्रहण गरेका थिए। त्यसैले यो वाक्य क्रूसपछिका पहिला वर्षहरूबाटै आएको हो। कसैले पनि यसलाई पुस्तौं पछि कल्पना गरेर बनाएको होइन।

हाम्रा पापहरूका निम्ति। उहाँका शत्रुहरूका कारण होइन। हाम्रा लागि नमूनाको रूपमा होइन। बरु: हाम्रा पापहरूका निम्ति। उहाँको मृत्युको सम्बन्ध अध्याय 2 मा भनिएको कुरासँग छ। हामीभित्र बसेको रोगसँग। हामीले अब सच्याउन नसक्ने कुरासँग।

धर्मशास्त्रअनुसार। यसको अर्थ हो: इस्राएलको बाइबलमा पहिल्यै यस्तै लेखिएको थियो। पहिलो ख्रीष्टियनहरूले क्रूसलाई नयाँ गरी आविष्कार गरेनन्। उनीहरूले त्यसलाई त्यहाँ फेरि भेट्टाए। सबैभन्दा स्पष्ट रूपमा शताब्दियौं पुरानो एउटा गीतमा। त्यसले परमेश्वरका एक जना सेवकको कुरा गर्छ, जसलाई तुच्छ ठानिन्छ, जो दुःख भोग्नुहुन्छ, जो मर्नुहुन्छ। अनि त्यसले भन्छ:

उहाँले हाम्रो रोग बोक्नुभयो। हाम्रा अपराधहरूका कारण उहाँ घाइते हुनुभयो। परमप्रभुले हामी सबैको दोष उहाँमाथि पर्न दिनुभयो।[14]

यहाँ भएको शब्दको अर्थ वास्तवमै रोग हो। यो “पापको रोग” हो। अगमवक्ताले एक जनालाई देख्छन्, जसले अरूहरू जुन रोगले पीडित छन्, त्यसलाई आफूभित्र लिनुहुन्छ। बच्चाको ओछ्यानछेउको डाक्टरजस्तै।

---

13. 1 कोरिन्थी 15:3
14. यशैया 53:4-6

इस्राएलको बाइबलका छुटकाराका कथाहरूले क्रूसतर्फ सङ्केत गर्छन्। त्यहाँ एउटा जातिसँग जे भयो, त्यो यहाँ सबै मानिसहरूका निम्ति हुन्छ।

दोस्रो वाक्य: जसले पाप जान्नुभएन, उहाँलाई परमेश्वरले हाम्रा निम्ति पाप बनाउनुभयो, ताकि हामी उहाँमा परमेश्वरको धार्मिकता बनौं।[15]

तीनवटामध्ये यो सबैभन्दा कठिन हो। तपाईंले यसलाई टुक्रा-टुक्रा गरेर पढ्नुपर्छ।

जसले पाप जान्नुभएन: येशूको आफ्नो कुनै दोष थिएन र उहाँ कहिल्यै अन्यायसँग मिल्नुभएन। पाप बनाउनुभयो: परमेश्वरले उहाँलाई त्यो ठाउँमा राख्नुभयो, जहाँ पापको ठाउँ हो। उहाँले येशूलाई हामी जे छौं, त्यससँग एक बनाउनुभयो। उहाँलाई पापी बनाउनुभयो भन्ने होइन। बरु: उहाँले हाम्रो मुद्दा पूरै येशूलाई सुम्पिनुभयो। अनि त्यसपछि लक्ष्य: ताकि हामी परमेश्वरको धार्मिकता बनौं। उहाँमा।

यहाँ धार्मिकताको अर्थ गल्तीविनाको हुनु होइन। यसको अर्थ हो: परमेश्वरसँग सबै ठीक हुनु। फेरि उहाँको परिवारको हुनु।

यो एउटा साटासाट हो। उहाँले हाम्रो कुरा पाउनुहुन्छ। हामीले उहाँको कुरा पाउँछौं। तर यो बजारको जस्तो साटासाट होइन, जहाँ दुई जना अपरिचितले केही कुरा यता-उता सार्छन्। यो उहाँमा हुने साटासाट हो। हामीलाई भित्र लगिन्छ। उहाँको क्रूसको मृत्युभित्र। अनि उहाँको पुनरुत्थानको जीवनभित्र।

पावलले एक पटक आफ्ना एक जना साथीलाई छोटो पत्र लेख्छन्। ती साथीका एक जना दास भागेको थियो। उसको नाम ओनेसिमस हो। सायद उसले केही लिएर गएको थियो। पावलले उसलाई चिनेका छन् र फिर्ता पठाउँछन्। अनि उनी लेख्छन्: उसले तिमीलाई केही तिर्न बाँकी छ भने, त्यो मेरो हिसाबमा लेख। म तिर्नेछु।[16] यहाँ कसैले दण्डको बारेमा सोच्दैन। एक जनाले अर्काको जिम्मा लिन्छ। बाइबलले येशूबारे पनि यसरी नै बोल्छ।

तेस्रो वाक्य: उहाँले हाम्रा पापहरू आफ्नै शरीरमा काठमाथि बोक्नुभयो।[17]

यो वाक्य तपाईंलाई अध्याय 1 बाट नै थाहा छ। यसले ठाउँको नाम लिन्छ। उहाँको शरीरमा। काठमाथि, क्रूसमा। विचारमा होइन, स्वर्गमा कतै होइन। एउटा निश्चित दिनमा, एउटा निश्चित दलिनमा, रगत बग्न सक्ने एउटा शरीरमा।

अनि यसले कामको नाम लिन्छ: बोक्नुभयो। यससँग बलिदानको भाषाबाट अर्को एउटा चित्र पनि जोडिन्छ। वर्षमा एक पटक, प्रायश्चित्तको दिन (योम किप्पुर) मा, पूजाहारीले एउटा जीवित बोकाको टाउकोमा दुवै हात राख्थे। उनले जनताको सबै दोष त्यसमाथि उच्चारण गर्थे। त्यसपछि त्यो बोकालाई

15. 2 कोरिन्थी 5:21
16. फिलेमोन 1:18-19
17. 1 पत्रुस 2:24

उजाडस्थानमा धपाइन्थ्यो। त्यसले दोषलाई टाढा बोकेर लैजान्थ्यो। यस्तो ठाउँमा, जहाँबाट त्यो फर्केर आउँदैनथ्यो।[18]

तेस्रो वाक्यमा पनि ठीक यही शब्द छ: बोक्नुभयो। टाढा बोकेर लानुभयो। येशू त्यो बोकाजस्तै हुनुहुन्छ, जसले दोषलाई बाहिर बोकेर लैजान्छ। अनि सँगसँगै उहाँ त्यो बलिदान पनि हुनुहुन्छ, जसको रगतले शुद्ध पार्छ। दुवै एउटै व्यक्तिमा।

वाक्य अझै अगाडि जान्छ: ताकि हामी पापहरूका लागि मरेर धार्मिकताका लागि जिऔं। त्यहाँ यो लेखिएको छैन: ताकि हामीलाई राम्रो महसुस होस्। त्यहाँ लेखिएको छ: ताकि हामी फरक तरिकाले जिऔं। येशूको मृत्यु हाम्रा निम्ति भएको कुरा मात्र होइन। यसद्वारा हामीसँग र हामीभित्र पनि केही हुनुपर्छ।

अनि त्यसपछि त्यो वाक्य आउँछ, जुन हामीलाई पहिल्यै थाहा छ: उहाँका घाउहरूद्वारा तिमीहरू चङ्गा भयौ। उहाँको मृत्यु हाम्रो जीवन हो।

18. लेवी 16:21-22

7 उहाँको मृत्युले हामीलाई कसरी बचाउँछ

अब एउटा उत्तर आउँछ। वा कम्तीमा उत्तर दिने एउटा प्रयास।

कुनै प्रियजन गुमाउने मानिस सोध्छ: किन? उही नै किन? यसरी किन? प्रायः कुनै उत्तर पाइँदैन। मृत्यु अर्थहीन नै रहन्छ।

येशूको सम्बन्धमा हामी फरक तरिकाले सोध्छौं। उहाँ किन मर्नुभयो भनेर मात्र होइन। बरु: उहाँको मृत्युमा के भयो? यो अध्याय 1 को तेस्रो प्रश्न हो। म पाँच चरणमा नजिक पुग्ने प्रयास गर्छु।

पहिलो: उहाँले यो आफूमाथि लिनुभयो।

येशू कुनै दुर्घटनामा पर्नुभएन। उहाँ आफैं त्यसभित्र जानुभयो। यरूशलेममा उहाँलाई के पर्खिरहेको छ, उहाँलाई थाहा थियो। अनि उहाँ त्यहाँ जानुभयो। मृत्युअघिको रात उहाँले प्रार्थना गर्नुभयो कि यो उहाँबाट टरोस्। त्यसपछि उहाँले भन्नुभयो: म जे चाहन्छु त्यो होइन, तपाईं जे चाहनुहुन्छ त्यही।[19]

त्यसपछि जे भयो, त्यो मानिसहरूले गरे। एक जना साथीको विश्वासघात। सुरुदेखि नै ठहर भएको फैसला। कुटाइ, गिल्ला, मृत्युदण्ड। आकाशबाट कुनै चट्याङ होइन। मानिसका हातहरू। तैपनि बाइबल भन्छ: ठीक यही परमेश्वरको बाटो थियो। परमेश्वरले आफ्ना पुत्रलाई सुम्पिदिनुभयो।[20] दुवै कुरा सत्य हुन्। मानिसहरूले यो गरे। परमेश्वरले यो हुन दिनुभयो, किनकि उहाँ यस्तै चाहनुहुन्थ्यो। किनकि यसरी नै अध्याय 3 ले भनेको त्यो अकल्पनीय चमत्कार हुनु थियो।

येशूले त्यहाँ जे भोग्नुभयो, त्यो परमेश्वरविनाको संसार आफ्नै बाटोमा चल्दा हुने कुरा हो। बीउ उम्रन्छ। झूट, अन्याय, हिंसा, मृत्यु। यो दोष र पापको बाली हो। उहाँले त्यो बाली आफ्नै शरीरमा भित्र्याउनुभयो। उहाँको बाली होइन। हाम्रो।

दोस्रो: उहाँले यसलाई बोक्न सक्नुभयो, किनकि यो उहाँको थिएन।

यहाँ अध्याय 1 को डाक्टरको चित्रले मद्दत गर्छ। उनले बच्चाको रोग किन लिन सके? किनकि डाक्टरलाई आफैं त्यो रोग लागेको थिएन। उनी बाहिरबाट निरोगी भएर आए। आफैं निसासिइरहेका डाक्टरले कुनै बच्चालाई सास फेर्न मद्दत गर्न सक्दैनन्।

यहाँ पनि त्यस्तै। येशूको आफ्नो कुनै दोष थिएन। उहाँले फिर्ता लिनुपर्ने कुनै शब्द थिएन। उहाँले ढ्याम्म बन्द गर्नुभएको कुनै ढोका थिएन। त्यसैले उहाँ हाम्रो दोष बोक्न सक्नुहुन्थ्यो। अधर्मीहरूका निम्ति धर्मी।[21]

19. मर्कूस 14:36
20. रोमी 8:32; प्रेरित 2:23
21. 1 पत्रुस 3:18

उहाँ बोक्नुहुन्छ। उहाँ हाम्रो दोष आफूमाथि लिनुहुन्छ। उहाँ पूर्ण रूपमा पापीहरूको पक्षमा उभिनुहुन्छ। यो क्रूसमा हुन्छ। ती घण्टाहरूमा यसले उहाँलाई के गऱ्यो?

तेस्रो: उहाँले यसलाई आफ्नो मृत्युभित्र लानुभयो।

यो मृत्यु नै किन हुनुपऱ्यो?

अध्याय 2 सम्झनुहोस्। पाप अरूमा वा मबाहिर मात्र छैन। यो ममा बसेको छ। मेरो जीवनमा। पाप, जीवनमा बसेको यो प्राणघातक रोग, त्यो जीवनको अन्त्य हुँदा मात्र अन्त्य हुन्छ। त्यसैले यसलाई कुनै बिलजस्तो सजिलै माफ गर्न सकिँदैन। बिल त च्यात्न सकिन्छ। जीवन च्यात्न सकिँदैन।

येशूले हाम्रो पापलाई आफ्नो जीवनभित्र लिनुभयो। डाक्टरले बच्चाको रोग लिएझैं। अनि त्यो जीवनलाई उहाँले मृत्युमा सुम्पिनुभयो। दोष र हाम्रो रोग पनि उहाँसँगै त्यहाँ गए, जहाँ तिनको ठाउँ हो। जसरी बोकाले पापहरूलाई उजाडस्थानमा, मृत्युको भूमिमा बोकेर लैजान्थ्यो। त्यहीँ त्यो रह्यो।

बाइबलले यो कुरा यो कठोर वाक्यमा भन्छ:

परमेश्वरले आफ्ना पुत्रको शरीरमा पापलाई दोषी ठहराउनुभयो (र न्याय गर्नुभयो)।[22]

पुत्रलाई होइन। पापलाई। उहाँले पापलाई जुन ठाउँमा बोकेर लानुभएको थियो, त्यहीँ पापले आफ्नो फैसला पायो। यो अध्याय 3 को प्रश्नको उत्तर हो। परमेश्वर आँखा चिम्लनुहुन्न। उहाँ पापको न्याय गर्नुहुन्छ। अनि उहाँ पापीलाई बचाउनुहुन्छ। यसरी हाम्रा निम्ति उहाँको मृत्यु जीवनको ढोका बन्छ।

अनि रगत? बाइबलमा रगतले अर्पण गरिएको जीवनलाई जनाउँछ। क्रूरतालाई होइन। यसले भन्छ: म तिमीहरूका निम्ति आफ्नो जीवन दिन्छु।

पापको ज्याला र परिणाम मृत्यु हो। जीवनका स्रोत हामीलाई स्थायी, अनन्त मृत्युबाट बचाउन हाम्रो सट्टामा मर्नुहुन्छ।

चौथो: मृत्युले उहाँलाई समातिराख्न सकेन।

यहाँ डाक्टरको चित्र सकिन्छ। डाक्टर रोगले मरे, र कुरा त्यहीँ टुङ्गियो। येशूको सम्बन्धमा कुरा त्यहीँ टुङ्गिएन। उहाँ आफैँ पूर्ण रूपमा असल र धर्मी हुनुहुन्थ्यो। अरूको पापको अन्त्य हुने मृत्युसँग उहाँलाई समातिराख्ने न अधिकार छ, न कारण। तीन दिनपछि चिहान खाली थियो। त्यसविना बाँकी सबै कुरा एउटा सुन्दर उदाहरण मात्र हुने थियो। त्यससहित यो उद्धार हो। अर्को अध्याय यसैबारे हो।

पाँचौं: उहाँको मृत्युलाई हाम्रो मृत्यु मानिन्छ।

अब त्यो कदम, जसले यसलाई मेरो आफ्नै कुरा बनाउँछ। बाइबलले यति मात्र भन्दैन: उहाँ हाम्रा निम्ति मर्नुभयो। यसले भन्छ: हामी उहाँसँग मऱ्यौं।[23] यो कुनै धार्मिक भनाइ मात्र होइन। यसको अर्थ हो: उहाँको

22. रोमी 8:3

मृत्युमा जसको अन्त्य भयो, त्यो मेरो रोगी, पापी स्वभाव थियो। म पहिले जस्तो मानिस थिएँ, त्यो मानिस त्यहाँ क्रूसमा मर्‍यो र उहाँसँगै चिहानमा राखियो। अनि उहाँको चिहानबाट जे बाहिर आयो, त्यो म जे बन्नुपर्ने हो, त्यसको सुरुवात हो। पुरानो बितिगयो, नयाँ भएको छ।[24]

त्यसैले यो मृत्युसँग एउटा सानो शब्द जोडिएको छ, जसलाई नाघेर जानु हुँदैन: सँगै। हाम्रा निम्ति मात्र होइन। उहाँसँगै। उहाँलाई समात्ने व्यक्तिलाई उहाँसँगै लगिन्छ। उहाँसँगै भित्र, उहाँको मृत्युमा, जहाँ दोष र पाप रहन्छन्। अनि उहाँसँगै बाहिर, उहाँको जीवनमा, जहाँ पाप अब छैन।

2000 वर्षअघिको एउटा घटनामा यो सम्बन्ध कसरी हुन सक्छ, म भन्न सक्दिनँ। यहाँ पनि यही कुरा लागू हुन्छ: यो परमेश्वरको बाटो र समाधान हो।

यसको अर्थ के हो।

तपाईले अब सच्याउन नसक्ने कुराबारे सोच्नुहोस्। तपाईलाई नराम्रो महसुस होस् भनेर म तपाईलाई यो सम्झाउँदिनँ। त्यो नभएको जस्तो बनाइएको छैन। कसैले पनि त्यस्तो दाबी गर्दैन। तर त्यो टाढा बोकेर लगिएको छ। त्यसलाई बोक्न सक्नुहुने एक जनाद्वारा। यस्तो ठाउँमा, जहाँबाट त्यो फेरि कहिल्यै फर्कदैन।

अनि तपाई?

तपाई अब त्यो मानिस हुनुहुन्न, जसभित्र त्यो बसेको छ। तपाई उहाँसँगै मृत्युबाट पार हुनुभएको छ। यो कुनै भावना होइन। यो परमेश्वरले ठहराउनुभएको तथ्य हो। तपाई परमेश्वरको यो सत्यमाथि उभिन सक्नुहुन्छ।

के मैले व्याख्या गर्न नसक्ने केही बाँकी रहन्छ? हो। एउटा जीवनले अरू जीवनहरूलाई मृत्युभित्रबाट पार गर्दै कसरी सँगै लैजान सक्छ, त्यो रहस्य नै रहन्छ। येशूका लागि भित्री गहिराइमा यसको अर्थ के थियो, त्यो पनि। तर यो एउटा मिति, एउटा ठाउँ र एउटा खाली चिहान भएको रहस्य हो।

यहाँ म यति मात्र भन्न सक्छु: धन्यवाद, येशू, धन्यवाद!

23. रोमी 6:4; 2 कोरिन्थी 5:14
24. 2 कोरिन्थी 5:17

8 इस्टर किन यसको अंश हो

शुक्रबार उहाँ मर्नुभयो।

आइतबार चिहान खाली थियो।

कुनै चिहानको छेउमा उभिएको मानिसलाई त्यो अनुभूति थाहा छ। यहाँ केही कुराको अन्त्य भयो। सधैँका लागि। फूल ल्याउन र मैनबत्ती बाल्न सकिन्छ। तर अन्तिम शब्द मृत्युको हुन्छ। कम्तीमा यस्तै देखिन्छ।

कल्पना गर्नुहोस्, येशूको कथा शुक्रबारै सकिएको भए। एक जना असल मानिस, जसलाई मृत्युदण्ड दिइयो। अर्को पालो आफ्नो हो कि भन्ने डरले लुकेका उहाँका साथीहरू। गह्रौं ढुङ्गाले बन्द गरिएको र पहरा राखिएको उहाँको चिहान।

त्यसो भए हामीसँग एउटा मर्मस्पर्शी उदाहरण हुने थियो। आफ्नो विश्वासका लागि मर्नुहुने एक जना। क्रूसमा पनि आफूलाई मार्नेहरूका लागि प्रार्थना गर्नुहुने एक जना। उहाँको प्रशंसा गर्न सकिन्थ्यो। उहाँको अनुसरण गर्ने प्रयास गर्न सकिन्थ्यो। तर कोही पनि बच्ने थिएन। उहाँ अध्याय 1 का डाक्टरजस्तै हुनुहुने थियो: उहाँले रोगलाई आफूभित्र लिनुभयो, र त्यसले उहाँलाई मार्‍यो।

पावल यो कुरा घुमाउरो नगरी भन्छन्:

> यदि ख्रीष्ट मृत्युबाट जीवित पारिनुभएको छैन भने, तिमीहरू अझै आफ्ना पापहरूमै छौ।[25]

अझै आफ्ना पापहरूमै। त्यसो भए चिहान त्यो ठाउँ हुने थिएन, जहाँ दोष रह्यो। त्यो उहाँ पनि रहनुभएको ठाउँ मात्र हुने थियो। त्यसो भए यो पुस्तकमा लेखिएका सबै कुरा व्यर्थ हुने थिए।

पहिलो ख्रीष्टियनहरूले एउटा अचम्मको दाबी गर्छन्। उहाँ मरेको अवस्थामा रहनुभएन रे। तेस्रो दिन चिहान खाली थियो रे। बिहान सबैरै महिलाहरूले यसलाई यस्तै अवस्थामा भेट्टाइन्। अनि उहाँ आफ्ना साथीहरूलाई भेट्नुभयो रे। आत्माको रूपमा होइन। उनीहरूसँग खाना खानुहुने र जसका घाउहरू छुन सकिन्थ्यो, त्यस्तो व्यक्तिको रूपमा।

यदि यो सत्य हो भने के? त्यसो भए हाम्रो प्रश्नका लागि यसको अर्थ कम्तीमा तीनवटा कुरा हुन्छ।

पहिलो: परमेश्वरले 'हो' भन्नुभयो। शुक्रबार जे भयो, त्यसलाई 'हो'। यदि परमेश्वरले उहाँलाई मृत्युबाट जीवित पार्नुभयो भने, उहाँको मृत्यु कुनै दुर्भाग्य थिएन, जसलाई परमेश्वरले पछि मर्मत गर्नुभयो। त्यसो भए सबै कुरा बाटो थियो, र परमेश्वरले त्यसलाई पुष्टि गर्नुभयो। एउटा पुरानो वाक्यले दुवै कुरा एकै सासमा

25. 1 कोरिन्थी 15:17

भन्छ: उहाँ हाम्रा अपराधहरूका कारण सुम्पिइनुभयो र हामी परमेश्वरसामु धर्मी ठहरिऔं भनेर मृत्युबाट जीवित पारिनुभयो।[26] मृत्युले दोष हटाउँछ। पुनरुत्थानले भन्छ: यो सधैँका लागि मान्य छ।

दोस्रो: दोष चिहानमै रह्यो। उहाँ रहनुभएन। यो चिन्ह हो कि दोष अब छैन। यदि अझै केही बाँकी भएको भए, मृत्युले उहाँलाई राखिराख्न पाउने थियो।

छोटो स्पष्टीकरण: “दोष चिहानमै रह्यो” एउटा चित्र हो। यसको अर्थ हो: त्यो टुङ्गियो, हटाइयो, अब छैन।

तेस्रो: उहाँ जीवित हुनुहुन्छ। हाम्रा निम्ति मर्नुहुने उहाँ भूतकाल होइन। उहाँ यहाँ हुनुहुन्छ। आज। सधैँका लागि। उहाँ मानवीय, अमर पुनरुत्थानको शरीरसहित परमेश्वरकहाँ जानुभयो। त्यहाँबाट उहाँ फेरि आउनुहुनेछ।

प्रसङ्गवश, भ्यागुते रोगको कथा अगाडि बढ्यो। 19औँ शताब्दीको अन्त्यतिर एउटा औषधि भेटियो। यसलाई घोडाहरूको रगतबाट निकालिन्थ्यो। तिनीहरूलाई त्यो रोगको विष दिइएको थियो, पहिले थोरै, पछि बढी। घोडाहरूले त्यो विषलाई पराजित गरे। अनि अब तिनीहरूको रगतमा त्यो कुरा थियो, जसले बालबालिकालाई बचायो। यसरी हजारौं बालबालिका बाँचे।

हरेक चित्र कतै न कतै अधुरो हुन्छ, यो पनि। तर यसले केही कुरा देखाउँछ। जसले रोग भोगेर त्यसलाई पराजित गरेको छ, उसको जीवनले अरूलाई निको पार्न सक्छ। येशूले संसारको रोगलाई आफूभित्र लिनुभयो र मृत्युलाई पराजित गर्नुभयो। अब उहाँको जीवन हाम्रा लागि हो। बाइबल भन्छ:

> उहाँको जीवनद्वारा हामी बचाइनेछौं।[27]

खराबी अझै छ। रोग पनि, र मृत्यु पनि। तर औषधि भेटिइसकेको छ। तिनको अन्त्य निश्चित छ।

---

26. रोमी 4:25
27. रोमी 5:10

9 शुभ सन्देश

अनि म?

यसबाट मलाई के फाइदा?

तपाईले यो पुस्तक यहाँसम्म पढ्नुभयो। सायद जिज्ञासासाथ। सायद शङ्कासाथ। सायद दुवैसाथ। यो अध्याय 1 को अन्तिम प्रश्न हो: त्यो ममा कसरी आइपुग्छ? दुई हजार वर्षअघि एक जना मानिस मर्नुभयो र बौरिनुभयो। त्यससँग मेरो के सम्बन्ध छ?

म हेरिरहने मात्र हुँदासम्म केही छैन। म आफूलाई उहाँको भरमा सुम्पिनेबित्तिकै सबै कुरा।

कल्पना गर्नुहोस्, एक जना मानिस छन्, जो गम्भीर बिरामी छन् र सँगै अदालतमा अभियोग लागेर उभिएका छन्। उनलाई दुईवटा कुराको कमी छ: निर्दोष ठहरिनु र स्वास्थ्य। उनलाई निर्दोष ठहराउन सकिन्छ, तर उनी बिरामी नै रहन्छन्। उनलाई निको पार्न सकिन्छ, तर उनीमाथि अभियोग नै रहन्छ। उनलाई दुवै चाहिन्छ।

हाम्रो अवस्था यस्तै छ। यो हामीले अध्याय 2 मा देख्यौं। हामीलाई क्षमा चाहिन्छ। अनि हामीभित्र बसेको रोगको अन्त्य चाहिन्छ। क्रूसले, वा अझ राम्रोसँग भन्दा: क्रूसमा टाँगिनुभएकाले, दुवै दिनुहुन्छ। तर सिक्का खसालेपछि सामान निकाल्ने कुनै मेसिनले जस्तो होइन। ओछ्यानछेउ आउने डाक्टरले जस्तै उहाँ दिनुहुन्छ। यसका लागि भेट चाहिन्छ।

बिरामीले के गर्नुपर्छ? अध्याय 1 को बच्चालाई सम्झनुहोस्। चुपचाप बस्नु र डाक्टरलाई आफ्नो काम गर्न दिनुबाहेक त्यसले केही गर्न सक्दैनथ्यो। डाक्टरले के गर्दै छन् भनेर त्यसले बुझ्नुपर्दैनथ्यो। त्यसले उनलाई काम गर्न दिनु मात्र थियो।

बाइबलमा यसका लागि एउटा शब्द छ: विश्वास गर्नु। यो शब्द घिसिएर पुरानो भइसकेको छ। धेरैले यसमा यो सुन्छन्: प्रमाणित गर्न नसकिने कुरालाई सत्य ठान्नु। तर यसको अर्थ अर्कै हो। विश्वास गर्नुको अर्थ हो: उहाँमा भर पर्नु। मद्दत गर्न सक्नुहुनेको हातमा आफूलाई सुम्पिनु। तपाईले सबै कुरा बुझ्नुपर्दैन। केवल र सबैभन्दा पहिले यो: क्षमा गर्नुहुने, निको पार्नुहुने र बचाउनुहुने उहाँ नै हुनुहुन्छ। तपाईले उहाँलाई आफ्नो नजिक आउन दिनुपर्छ। उहाँका लागि आफूलाई खोल्नुपर्छ र उहाँलाई भित्र आउन दिनुपर्छ।

अनि त्यसपछि के हुन्छ? एउटा वाक्यले यसरी भन्छ:

यसकारण विश्वासद्वारा धर्मी ठहराइएकाले परमेश्वरसँग हाम्रो शान्ति छ।[28]

28. रोमी 5:1

धर्मी ठहराइनु – यही निर्दोष ठहरिनु हो। अनि शान्ति। युद्धविराम होइन, जसमा अर्कोले फेरि सुरु गर्छ कि भनेर हरेकले पर्खिरहन्छ। शान्ति। कुरा टुङ्गिएको छ। मैले टुङ्ग्याएकाले होइन। बरु उहाँले त्यसलाई आफ्नै शरीरमा काठमाथि बोक्नुभएकाले।

यसमा तीनवटा कुरा पर्छन्। यो कुनै दबाब होइन। यो एउटा निम्तो हो।

फर्कनु। यसको अर्थ पहिले असल बन्नु, अनि आउनु भन्ने होइन। यसको अर्थ हो: दिशा बदल्नु। आफैँलाई निको पार्ने प्रयास छोड्नु। त्यो सम्भव छैन भनेर स्वीकार गर्नु। फर्कनु भनेको त्यही हो, पुरानो शब्दमा जसलाई पश्चात्ताप भनिन्छ।

बप्तिस्मा लिनु। बप्तिस्मा सारा शरीरले हुने एउटा चिन्ह हो। मानिसलाई पानीमा डुबाइन्छ र ऊ फेरि माथि आउँछ। बाइबल भन्छ: हामी उहाँसँग गाडिएका छौं।[29] म पहिले जस्तो मानिस थिएँ, त्यो मानिसलाई त्यहाँ राखिन्छ, जहाँ दोष रह्यो। अनि जो बाहिर आउँछ, ऊ जीवित हुनुहुनेको हुन्छ। बप्तिस्माद्वारा मानिसले एक जना नयाँ प्रभुलाई, राजा येशूलाई, स्वीकार गर्छ।

उहाँको परिवारको हुनु। यो बाटो कोही पनि एक्लै हिँड्दैन। येशूको हुने व्यक्ति अरू धेरैसँगको एउटा सङ्गतिको हुन्छ। तपाईंलाई अरूहरू चाहिन्छन्। अनि अरूहरूलाई तपाईं चाहिनुहुन्छ।

अनि अब अन्त्य। यो अन्त्य होइन, यो सुरुवात हो। जुन वाक्यबाट सबै कुरा सुरु भयो, त्यो यो थियो: उहाँ हाम्रा निम्ति मर्नुभयो। अब तपाईंलाई थाहा छ, ख्रीष्टियनहरूले यसबाट के भन्न खोज्छन्। उहाँले हाम्रो दोषलाई आफूभित्र लिनुभयो, किनकि त्यो उहाँको थिएन। उहाँले त्यसलाई आफ्नै शरीरमा आफ्नो मृत्युभित्र बोकेर लानुभयो। हामीलाई उहाँसँगै भित्र लगियो, र उहाँसँगै बाहिर निकालियो। अनि उहाँ जीवित हुनुहुन्छ।

केही कुरा यस्ता छन्, जुन तपाईं अब सच्याउन सक्नुहुन्न। यो सत्य नै रहन्छ। तर एक जना हुनुहुन्छ, जसले तिनलाई बोक्नुभयो। यही शुभ सन्देश हो। बाइबलले यसलाई सुसमाचार भन्छ। म विश्वास गर्छु: यो सत्य हो। अनि यो तपाईंका लागि हो।

29. रोमी 6:4

दुई हजार वर्षअघि एक जना मानिसलाई मृत्युदण्ड दिइन्छ। पछि उहाँका साथीहरू भन्छन्: त्यो हाम्रा निम्ति थियो।

यसको अर्थ के हुनुपर्ने? के कोही अरूका निम्ति मर्न सक्छ? अनि यसको मसँग के सम्बन्ध छ?

यो पुस्तकले यो प्रश्नको अन्त्यसम्म खोजी गर्छ। हामीमा के बिग्रिएको छ, परमेश्वर वास्तवमा कस्तो हुनुहुन्छ र एउटा मृत्युले किन केही बदल्न सक्छ, यसले बताउँछ।

क्रूस एउटा चिन्हभन्दा बढी हो। यो अनन्त जीवनतर्फको निकास हो।

यो कुरा साँच्चै जान्न चाहने सबैका लागि।